

КЪМ СЕЛЯНИНА

1923

Ти носиш огнено сърце и обич,
на божека си в теглилата брат,
прегръщаш агнето и в здрачината
очакваш утрото на слънчев свят...

При тебе спират просеци и хроми, —
(най-простия дори не обруга),
изтри сълзите им и с топли думи
протегна им над бездните ръка.

Сърцето ти отключено навеки,
бе топъл дом за бедния жетвар.
Веднъж ли бе той гост под твойта стряха
и стопли длан на гаснещата жар?

За всичко туй кажи, какво получи?
Любов и обич, блага братска реч?
Понесе укор, скърби — и дълбоко
прониза враг сърцето ти със меч.

И ето: капки кръв и мак разцъвнал...
И ето те — с безпомощни ръце,
лежиш, човече мой, лежиш и станеш
сред кървите на своето сърце...